

ŽIARIVÁ HODINKA

OD AUTORKY BESTSELLERA *LISTY, KTORÉ NIKTO NEČÍTAL*

IONA GREYOVÁ

Ljndeni

Žiarivá hodinka

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Iona Greyová

Žiarivá hodinka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Ljndeni

ŽIARIVÁ HODINKA

IONA GREYOVÁ

ŽIARIVÁ
HODINKA

Ljndeni

Copyright © Iona Grey, 2019

Translation © Mária Havranová, 2020

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1914-8

ISBN e-knihy 978-80-566-1962-9 (1. zverejnenie, 2020) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-1963-6 (1. zverejnenie, 2020) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-1961-2 (1. zverejnenie, 2020) (ePDF)

Pre moju mamičku a jej mamičku

*V spomienkach znejú ozveny krokov chodbou,
na ktorú sme nikdy nevstúpili,
a miera k dverám do ružovej záhrady,
ktoré sme nikdy neotvorili.*

T. S. Eliot

Prológ

Koniec

Február 1926

Februárový úsvit sa vkrádal do okien ticho a ospravedlňujúco, ako by cítil, že nie je vítaný. Miestnosť sa pomaly rozjasňovala, ako keď vyvolávate fotografiu.

Z miestnosti zmizlo takmer všetko vybavenie a s ním i fotografie, ktoré kedysi zdobili steny. Zariadenie izby bolo vždy striedme a neosobné, ale teraz tu stál len odrený stôl a rozheganá drevená stolička. Rýchlo odvrátila zrak od lodného batohu opretého o nohu stola.

Obrázky tváří, kedysi rozvešané na stenách, jej chýbali. Všetky tie fotografie neznámych ľudí, strhaných a nepriateľských, traumatizovaných i rozzúrených, zvečnených vo svojom strachu. *Strádanie prepožičiava ľuďom noblesnosť*, hovorieval, lenže ona sa neodvážila dúfať, že to platí i pre ňu. Správala sa ako zbabelec. V jej bolesti niet nijakej cnosti.

Ležal za ňou, ako boli zvyknutí. Hruď mal pritlačenú o jej chrbát a pevné stehná jej zastrčil pod kolená. Nevidela mu do tváre, ale vedela, že nespí a tak ako ona sleduje, ako sa dnu vkráda zradné denné

svetlo. Na druhom konci mesta sa vkrádalo i do inej miestnosti, zakrádalo sa po prázdnej posteli a dotýkalo sa snehobielych hodvábných svadobných šiat, ktoré viseli na skrini.

Už musí ísť. Skôr než sa svet úplne prebudí. Skôr než odhalí jej neprítomnosť a spustí poplach.

Naposledy sa k nemu otočila.

PRVÁ ČASŤ

*Alica***Január 1936**

Nad zamrznutým svetom sa unavene rozprestierala sivožltá zimná obloha. V noci snežilo, ale teraz sa jemný, špinavo biely poprašok zmenil na ostré kryštály, z ktorých sa nedal postaviť snehuliak. Ani nevedela, či by jej to dovolili. Skôr nie. Chlad sa zaryl Alici do líc a páľil ju až do špiku kostí, kým sa nešťastne plahočila za slečnou Lovelockovou.

Šli po svojej zvyčajnej trase pozdĺž cesty na západnej strane parku a okolo brehu jazera, na ktorom ešte ležalo spadnuté lístie z minulej jesene, ktoré tvorilo plesnivý ryšavý koberec. V minulosti starostlivo udržiavané rozľahlé záhrady blackwoodskeho sídla pripomínali klenot, ale teraz sa o ne starali len Patterson, postarší záhradník, a prostoduchý mladík, a tak boli zarastené a miestami ťažko prístupné. Slečna Lovelocková verila, že čerstvý vzduch je prospešný ľudskému zdraviu, a preto Alicine denné prechádzky viedli cez neupravený park a okolo oviec, ktoré ju pozorovali nepriateľským pohľadom. Po jedenástich dňoch už poznala trasu tak dôkladne, že ju vychádzky unavovali, namiesto toho, aby ju osviežili.

Jedenásť dní. Len *jedenásť*?

Znovu jej zovrelo žalúdok pri pomyslení na všetky dni, čo má ešte pred sebou do chvíle, kým sa vráti mamička. Zastala a pozorovala biely pruh svojho mrznúceho dychu a dlhé listy rastlín na brehu jazera. Slečna Lovelocková jej povedala, že je to páľka. Alica o nej čítala v Biblii, v príbehu o Mojžišovi, ale pred príchodom do Blackwoodu ju nikdy nevidela. Na brehu jazera Serpentine ani pri jazere určenom na plavenie sa na loďkách určite nijaká nerástla. A nešla ju ani na iných miestach, kam chodila s mamičkou na zimné prechádzky. Niekedy sa potom stavili na čaj v Maison Lyons alebo v Gunters. Občas, keď boli premrznuté a premočené, si doma dopriali teplé placky z chlebového cesta, ktoré spolu opekali na ohni v kozube v obývačke.

Uprene sa na ňu dívala a snažila sa vryť si do pamäti jej tvar i zamatový povrch, pretože jej to pomohlo odviešť pozornosť od príšerného pocitu v žalúdku. Najradšej by si jednu rastlinu odtrhla a odniesla ju domov, aby ju mohla nakresliť. Mamička jej na Vianoce kúpila nádhernú súpravu dvanástich pasteliek, ktoré v škatuli žiarili ako dúha. Nakoniec usúdila, že ani toto by jej nikto nedovolil. Babička jej pastelky zobrala hneď po príchode, aby ich mohla „bezpečne odpratať“. Kreslenie v Blackwoode nepodporovali.

„Alica! Pridaj, dieťa. Svižným krokom!“

Slečna Lovelocková sa svojím rýchlym tempom poriadne vzdialila a ďaleko vpredu sa ozýval jej jasný hlas plný netrpezlivosti. „Svižným krokom“ nebola obyčajná požiadavka, ale rozkaz. Slečna Lovelocková rýchle pochody milovala. Všetko okolo nej bolo svižné a nezničiteľné, od šnurovacích topánok a pánskych kravát až po jej lásku k matematike a latinským slovesám. Vyžadovala presné odpovede a nepripúšťala otázky typu: „Čo keby?“

Mamička vravievala, že „Čo keby?“ je vždy dobrá otázka. Často ju používala pri hrách, ktoré hrávali na hornom poschodí autobusu: Čo keby si bola jeden deň neviditeľná – čo by si robila? Čo keby zvieratá vedeli rozprávať? Čo keby v parlamente sedeli ženy namiesto mužov?

Alica odvrátila pozornosť od pátky a poslušne sa vydala za slečnou Lovelockovou. Guvernantka mala paže zložené na širokej hrudi a i na tú vzdialenosť Alica videla, že má obočie namosúrene stiahnuté do jednej čiernej čiary. Slečna síce milovala čerstvý vzduch, ale napriek tomu sa nemohla dočkať, až sa vráti domov a zbabí sa povinnosti, aby mohla v teple svojej izby počúvať rozhlas. Alica však neodolala, a keď míňala starú kôľňu na člny, pritisla tvár na okno obrastené machom. Zvedavo si prezerala rybárske prúty v rohu miestnosti alebo hromadu vankúšov prelezených moľami a dúfala, že zbadá duchov, ktorí vnútri podriemkavajú a snívajú o dávných časoch. Spomínajú na výlety na loďkách, pikniky a kúpanie v jazere...

Blackwood je plný duchov. Prázdne chodby šuštia šepotom zabudnutých hlasov a útržkami niekdajšieho smiechu. V dome sa usídlila skôr minulosť než prítomnosť, ktorá nie je ničím iným než radom nekonečne dlhých dní, čo sa prepadajú do jednotvárnej prázdnoty. Mamička v tomto dome vyrastala a často Alici rozprávala, ako pred prvou svetovou vojnou hrávala s tetou Mirandou a strýkom Howardom nebo, peklo, raj na mramorovej podlahe vo vstupnej hale alebo spolu so služobníctvom kriket na chodbe pri detských izbách. V tých časoch bolo v Blackwoode veľa sluhov a tiež strýko Howard, i keď to vtedy ešte strýko nebol. Alica si predstavovala, že sú to ich hlasy, čo počuje, ich smiech, ich kroky.

„Alica Carewová, môžeš, prosím, pridať?!“

Vzdychla si a zelené sklo sa zahmlilo. Neochotne sa otočila. Januárová obloha potemnela a nad stromy vystúpil bledý kosáčik mesiaca.

Za slečnou Lovelockovou sa objavil tmavý impozantný dom so slepými oknami, ktorý bol plný tajomstiev. Alica k nemu s ťažkým srdcom vykročila.

Na chodbe pri detských izbách, na najvyššom poschodí domu, bolo skoro tak zima ako vonku. Alica šla za slečnou Lovelockovou k herne a okolo nej sa vznášali teplé obláčiky vlastného dychu. Zošliapaný koberec úplne stlmil jej kroky, akoby bola rovnako nehmotná ako teta Miranda a strýčko Howard, tiene z maminho detstva.

Už dvadsať rokov neboli v Blackwoode nijaké pestúnky ani guvernanky. Chodba pri detských izbách, kde bola aj učebňa, bola po celý čas ponorená do ticha. Zabudnuté bábiky a plyšové zvieratká v herne spomínali na slávnú minulosť, hojdací kôň, ktorému chýbal jazdec, sa chystal rozbehnúť po vyblednutom koberci. Pred príchodom Alice sa izby museli rýchlo upratať a vyvetrať, ale na miestach, kam sa nedostala Ellenina prachovka, zostali zvyšky mnohoročného prachu. Vzduch tu bol zatuchnutý ako v múzeu.

V Blackwoode nebolo po obede vyučovanie, na rozdiel od školy, ktorú Alica navštevovala v South Kensingtone. Tam trávila poobedia príjemnými činnosťami, ako sú kreslenie, vyšívanie alebo rodinná výchova. Riaditeľka školy slečna Ellwoodová myslela dopredu a bola si plne vedomá toho, že i najlepšie vychované mladé dámy sa musia vedieť o seba postarať vo svete, kde je čoraz väčší problém so služobníctvom. Lenže slečna Lovelocková zavrela Alicu do herne a prikázala jej, aby si prečítala niečo „užitočné“. Sama sa rýchlo vrátila do svojej izby a zavrela za sebou dvere. Neskôr potom Alica začula tlmené praskanie rozhlasu.

Došla k oknu a zaborila sa do vankúšov na sedadle. V žalúdku mala stále ten čudný pocit. Hrdlo jej bolestivo zovrelo, takže nemoh-

la prehltnúť a ťažko sa jej dýchalo. Tajne dúfala, že ju skolí nejaká choroba. Keď jej bude zle, naozaj zle, mamička sa určite vráti.

Vonku sa rýchlo stmievalo a obrovský zamrznutý park pohltila tma. Ploty a úžlabiny, do ktorých sa nedostali slabé slnečné lúče, boli pokryté hrubou vrstvou inovati, ktorá v rastúcom šere slabo žiarila. Alici napadlo, že keby to nakreslila, vyzeralo by to neskutočne. Rada by to vyskúšala. Znovu si spomenula na pastelky a hrča v jej krku sa zväčšila.

Alica netušila, prečo ju babička nemá rada. Kým starý, chorý dedko bol k nej ľahostajný, babičkine prejavy neľúbosti sa okolo nej vznášali ako ľadový prievan, ktorého zdroj zostával záhadou. Nepamätala sa, že by sa pred babičkou správala nevhodne, nikdy jej neodporovala alebo jej neodoprela poslušnosť, ani sa pred ňou nepredvädzala. Do Blackwoodu prišla pred dvoma týždňami. Dovtedy sa so svojimi starými rodičmi takmer nestýkala, a tak ju šokovalo, keď sa dozvedela, že u nich bude bývať, keď mamička odíde s otcom na obchodnú cestu na východ. Boli to pre ňu cudzí ľudia.

Nepripadalo jej to *férové*.

Z izby slečny Lovelockovej bolo až na chodbu cítiť vôňu pečených mafinov. Alici škvrkalo v prázdnom žalúdku a oziabali ju ruky aj nohy. V detskej izbe bol kozub s pripraveným ohniskom, ale dobre vedela, že ona ho zapáliť nesmie. Slečna Lovelocková by sa hnevala, keby zaklopala na jej dvere a požiadala ju, aby to urobila. Cítila by vinu, že zabudla zakúriť, a tak by sa ešte viac rozčúlila. Vedľa kozuba bol zodratý povraz, ktorý viedol k zvoncu v izbe pre služobníctvo, lenže Polly mala dnes poobede voľno, čo znamená, že by prišla Ellen. Polly tvrdila, že Ellen má sedemnaásť rokov. Hlavu mala plnú nezmyslov, ktoré si spolu s Ivy, slúžkou z kuchyne, prečítala v časopisoch. Zaujímali ich filmové hviezdy, extravagantné účesy a všetky možné skrášľujúce procedúry, ktoré zahŕňali nájazdy do špajze po

prášok do pečiva a med, aby si ich mohli nagebriť na tvár. Alica sa takmer rozosmiala, keď jej to Polly hovorila, napriek tomu sa Ellen trochu bála. Pozrela sa na povraz, ale uvedomila si, že nemá dosť odvahy, aby sa ho dotkla.

Pritiahla si nohy k hrudi a pevne ich objala. V izbe sa zotmelo, a tak sa znovu otočila k oknu, nevidela v ňom však nič iné než slabý odraz svojej tváre.

Mala by vstať, rozsvietiť lampu (napadlo jej, či to vôbec smie urobiť) a vybrať si z police knihu, ale minúty ubiehali a ona sa ani nepohla. Čítanie ju nikdy veľmi nebavilo. Slová sa jej pred očami mihali a poskakovali a menili miesto, až nakoniec nedávali zmysel. Nebola unavená a otupená len zo zimy, ale i z pocitu, že je až po okraj plná niečoho, čo môže každú chvíľu pretiecť, ak sa pohne. Zostala teda na mieste, schúlila sa do kľbka a počúvala.

Niekde dole buchli dvere a znovu začula tlmené hlasy. Nebola schopná rozoznať, či sa ozývajú z rozhlasu slečny Lovelockovej, zo schodiska pre služobníctvo alebo z dávnej minulosti. Na tvári ucítila studený vzduch a chvost hojdacieho koňa sa zachvel, akoby sa ho dotkli prsty neviditeľného dieťaťa. Pevne zavrela oči. V krku ju páliło a bolela ju čeľusť, ako pevne zaťala zuby, aby zastavila ich drkotanie. Zrazu sa odkiaľsi ozval zvuk otvárajúcich sa dverí a ona ucítila, ako sa jej rozbúšilo srdce.

Posunula sa dozadu a snažila sa schovať za závesom. Keby Ellen videla, ako sa tu krčí v tme, myslela by si, že je hlúpa. Modlila sa, aby kroky minuli jej izbu, ale vtom sa vo dverách objavila postava a v nasledujúcej sekunde sa rozsvietilo svetlo.

„Preboha!“ Polly si pritlačila ruky na hrud. „Na smrť si ma vydesila! Čo tu robíš? Prečo tu sedíš sama potme? Alica? Ach, dievčatko moje...“

Láskavé slová Alicu premohli. Polly rýchlymi krokmi prešla cez miestnosť a otvorila náruč, keď sa ozvali zadržované vzlyky. Polly Alicu pevne objímala, hojdala ju a potichu jej spievala, kým sa neupokojila. Potom si ju posadila do lona a vreckovkou jej utrela mokré líca.

„No tak, zlatko. Už je dobre. Polly je pri tebe. Ešteže som dnes prišla domov skôr. Len Boh vie, ako dlho by si tu sedela potme. Tá nemožná Ellen. Najradšej by som ju uškrtila. Chceš mi niečo povedať, srdiečko? Čo ťa tak rozrušilo?“

„N-n-nič...“ Hrča z krku zmizla, ale od plaču jej hučalo v hlave a nemohla sa nadýchnuť. „Ja len... c-cnie sa mi za mamičkou.“

„Ach, dievčatko, *samozrejme*, že sa ti cnie. To je prirodzené. A tu niet veľa vecí, ktoré by ťa rozptýlili, pravda?“ Polly chlácholivo trela Alici chrbát. „Navyše, keď je také príšerné počasie. V tomto ročnom období je Blackwood smutné staré miesto, to je isté. Teraz ti poviem, čo urobím.“ Prestala jej hladkať chrbát, aby jej z tváre odstránila pramienok vlasov. „Čo keby som rozložila oheň? O chvíľu tu bude príjemné teplo. Ty si môžeš sadnúť k stolu, napísať mame krásny dlhý list a všetko jej vyrozprávať. Len jej nepíš, ako ti chýba, pretože by bola smutná, a to my predsa nechceme. Som si istá, že keď sa budeš veľmi snažiť, spomenieš si na nejaké príjemné veci. A keď budeš myslieť na príjemné veci, budeš sa aj lepšie cítiť.“

Alica zavrtela hlavou. „To nesmiem. Hovorila to slečna Lovelocková. Mám povolený iba jeden list za týždeň. A musím sa snažiť, aby bol napísaný krasopisne a bez chýb, pretože pred odoslaním ho kontroluje babička. Naposledy som písala v nedeľu.“

Bol to smutný list. Samozrejme, nemohla napísať všetko otvorene. Snažila sa zo všetkých síl, aby každé slovo bolo zdvorilé a opatrné, ale pomedzi riadky bolo cítiť osamelosť, ktorú nesmela priznať, a otázky, ktoré nesmela položiť. *Prečo otec nemôže vybaviť obchodné zmluvy*

s baníkmi sám? Ako ďaleko je Barma? Kedy sa vrátiš domov? Keď sa pod niekoľko zdvorilých riadkov podpísala, zachvátil ju veľmi zvláštny pocit. Neznášala ani len pomyslenie, že keď bude mamička list čítať, bude mať dojem, že jej dcéra má zlú náladu a robí problémy.

„Teda, to je podľa mňa nehanebnosť.“ Pollin hlas bol nezvyčajne odmeraný. „Nie je nič lepšie, ako dostať list z domova, keď už tam človek nemôže byť.“

„Je to veľmi drahé. Babička hovorila, že poslať list do Barmy a potom na loď, na ktorej sa plaví mamička s ockom, stojí veľa peňazí.“

„To že hovorila?“ Polly jemne zložila Alicu z kolien a pristúpila ku kozubu. Keď zapálila zápalku a priložila ju k papieru v ohnisku, triasli sa jej ruky. Keď oheň vzplanul, otočila sa s podivným úsmevom k Alici. „No, som si istá, že to nie je také hrozné. A podľa mňa cena nikdy nie je dosť vysoká, keď list poteší teba i tvoju mamičku. Vieš čo? Zbehnem dole, nájdem nejaký listový papier a ty môžeš napísať znovu a povedať všetko, čo chceš. Sama ho pošlem, až pôjdem nabudúce do dediny.“

„Naozaj?“ V Alicinom hlase bolo počuť nepatrnú nádej. „Nemúsiš to robiť... Nechcem, aby si mala problémy.“

„Nijaké problémy mať nebudem, pretože o tom budeme vedieť len my dve.“ Polly podišla k dverám, zastavila sa a pozrela sa na Alicu. „A medzi nami, nebude to prvý raz. Mnohokrát som riskovala prácu, aby som pomohla tvojej mame.“ V jej úsmeve bolo niečo smutné. „Teraz tu počkaj, nájdem ten papier.“

Hra sa začína

Alica vedela, že na odpoveď bude čakať dlho. V duchu sa snažila sledovať trasu listu z dedinskej pošty do triedičky v Salisbury a potom na Kráľovský poštový parník v Southamptone. Lenže tam sa jej skúsenosti končili. Keď list vyrazil na cestu cez nekonečný oceán, vytratil sa spojenie s mamičkou, ktoré cítila pri jeho písaní.

Na všedné dni padla ťažoba, čo čiastočne zavinila smrť starého kráľa koncom januára. Vyzeralo to, že Blackwood je ďaleko od Londýna, ale táto správa všetkých ranila. Svet sa veľmi zmenil. V rukách princa, ľahkomyselného flákača, už nebol taký bezpečný. Ak si smrť môže vziať samotného kráľa, určite môže kedykoľvek prísť i po kohokoľvek iného.

Chladné počasie pokračovalo, ale zatiaľ nesnežilo. Zem, po ktorej sa Alica každé poobedie zakrádala za slečnou Lovelockovou, bola zmrznutá na kameň, tráva od mrazu zbelela. Deň medzi svitaním a súmrakom trval len pár hodín a nad holými tmavými vetvami stromov okolo jazera len zriedka vysvitlo slnko. V tých vzácnych chvíľach sa na stenách detskej izby roztancovali tiene, ktoré po pár minútach zmizli spolu s dievčininou náladou. Možnože dni boli krátke,

ale prázdne hodiny sa ťahali ako týždne. V Alicinom vnútri sa pevne usadila túžba po domove. Mala pocit, že jej postupne zamŕza srdce, podobne ako špinavá voda v jazere.

Písanie listov jej pomáhalo. Čas jej lepšie plynul pri čakaní na odpoveď a, čo bolo dôležitejšie, aj vďaka tajnej nádeji, že onedlho môže napísať znova. Jej dni tak dostávali zmysel. Dala si za úlohu, že sa bude pozeráť okolo seba a hľadať veci, o ktorých napíše mamičke. Počas prechádzok so slečnou Lovelockovou si všímala drobnosti ako napríklad volavku, ktorú občas vídala v húštine pri jazere, alebo nádherný ružový západ slnka, čo na malú chvíľu zmenil neprívetivý biely svet na pocukrovaný turecký med. Dokonca i utrpenie pri neďelnom obede so starcami (ako ich mamička poza chrbát nazývala) jej pripadalo znesiteľnejšie pri pomyslení, že sa o svoje zážitky podelí s mamičkou. Napísala jej, že ju raz dedko nachytil, ako si prezerá obrovský portrét na stene jedálne, a opýtal sa jej, či spoznáva tú mladú ženu v bielych šatách. Alica hľadela na porcelánovú pleť a vyčesané svetložlté vlasy a cítila, ako jej stúpa červň do tváre od rozpakov, pretože nepoznala odpoveď. Babička jej potom chladným hlasom oznámila, že na obraze je ona v roku svojho uvedenia do spoločnosti.

Naozaj takto babička vyzerala, napísala večer mamičke, kým začala byť v jednom kuse naštvaná?

Mamičkina odpoveď dorazila skôr, než sa odvážila dúfať. Necelé dva týždne po odoslaní listu, hoci si myslela, že je stále na ceste do cieľa, prišla do detskej izby Polly. Niesla tácku s obedom a márne sa snažila potlačiť vzrušenie.

Siahla do vrečka, zašuchotal papier, Polly vytiahla list a položila ho na stôl. Na obálke bolo jediné slovo napísané známym mamičkiným rukopisom a tyrkysovým atramentom, ktorý bol jej obchodnou značkou. *Alica*. Spolu sa dohodli, že bude bezpečnejšie, keď

mamička napíše Polly a priloží list pre Alicu pre prípad, že by babička list od matky kontrolovala.

„No tak, ty ho neotvoríš? Je pekne hrubý.“

Alicu pálili prsty, ako túžila list roztrhnúť a prečítať si mamine slová, ktoré pre ňu boli ako poklad, ale namiesto toho vzala vidličku. Po celom tom dlhom čase čakania si chcela ešte chvíľku vychutnať svoje očakávanie.

„Otvorím, ale neskôr. Po obede.“

Hovädzie chvosty a dusené slivky neboli také zaujímavé ako očakávanie, ale prinútila sa jesť aj piť pomaly. Keď skončila, odložila tanieru na tácku, odniesla list na svoje miesto pri okne, strčila si za chrbát starý vankúš s dvoma vyšívanými slonmi a napoly zatiahla záves, aby mala súkromie.

Konečne opatrne strčila prst pod prehyb obálky.

*S. S. Východná hviezda
Suezský prieplav*

28. januára 1936

Milá moja najdrahšia Alica,

práve som dostala tvoj list. Nestrácala som ani minútu a hneď som bežala odpísať. Je poobede a je veľmi teplo. Pred chvíľou sme opustili Port Said, kde na nás čakal tvoj list. Ocko bol taký láskavý a slúbil, že sa pokúsi poslať list do Anglicka leteckou poštou, ktorá je taká rýchla, že ani nestačíš mrknúť okom. Nie je to super?

Zlatko, je mi tak ľúto, že ti je smutno a cítiš sa osamelá. Viem, ako ti toto všetko musí pripadať zmätené a nečakané. Ocko sa vždy snažil uchrániť nás pred všetkými starosťami s obchodom,

ale súčasné problémy v baniach nemôže vyriešiť z Londýna. Veľmi mu pomáha, keď má vedľa seba manželku, ktorá upokojuje rôzne spoločenské trenice, čo vznikajú medzi ostatnými manželkami, kým muži sa dohadujú nad svojimi papiermi s číslami a právnymi predpismi. Drahúšik, bola by som šťastná, keby som ťa mohla vziať s nami a užívala si tvoju milú spoločnosť, ale bolo by to odo mňa veľmi sebecké. Sparno tu vysiluje. Vôbec si to nedokážeš predstaviť. Dobré si pamätám, že v zime je Blackwood tým najchladnejším miestom v Christendome.

Po prízjazde do Barmy nám sedenia o situácii v baniach zaberajú každú voľnú minútu, takže by si aj tak bola po celý čas sama. A nemohla by sa o teba starať stará dobrá Polly. Zlatko, nemohla by som ťa zveriť do lepších rúk. Polly nikdy za celé tie roky neprezradila nijaké z mojich tajomstiev, tak ako neprezradí ani tvoje, čo je oveľa cennejšie. Som si istá, že s ňou si v bezpečí, ale zároveň dúfam, že sa nám rýchlo podarí vyriešiť súčasnú situáciu a ja sa onedlho vrátim domov. Ach, drahúšik, z celého srdca v to dúfam.

Lenže v tejto chvíli musíme byť obe statočné a udržať si dobrú myseľ, pretože potom bude čas plynúť oveľa rýchlejšie, než keby sme boli smutné. Takže teraz ti radšej opíšem miesto, kde práve sedím, pretože len tak budem schopná venovať pozornosť kráse okolo seba a nemyslieť na to, že som tak ďaleko od teba. Som na malej súkromnej palube pri našej kajute, sedím v tieni zeleno-bielej pruhovanej markízy a náš stevard práve priniesol striebornú kanvičku s mäťovým čajom, čo mi naservíroval v elegantnej ružovej šálke zdobenej zlatom. Je skvelé byť zase na lodi. V prístave Port Said bolo príšerné dusno, ale tu na mori je príjemný vánok. Prináša k nám vôňu korenia z pobrežia,

ktoré odtiaľto vyzerá ako tmavomodrá čiara medzi svetlejším morom a tmavšou oblohou. Prisahám, že od vyplávania z Marseille som nevidela jediný mráčik, hoci práve tam sme sa dozvedeli o smrti nášho milovaného starého kráľa. V tej chvíli nám modrá obloha pripadala nepatričná. Chudinka babička. Raz s ním tancovala. To keď bola ako krásna mladá debutantka uvedená do spoločnosti a on bol vojvodom z Yorku. Predpokladám, že ju tá správa dosť ranila.

Oteckovi sa podarilo zabezpečiť pre nás nádherný apartmán. Bolo to od neho veľmi šikovné vzhľadom na to, že mal tak málo času. Moja kajuta je malá, ale pohodlná a moderná. Má pekný obklad orieškovej farby, luxusný koberec a mám na posteli zlatú saténovú deku. Nad posteľou je malá lampička na čítanie, lenže celé dva dni som nebola schopná ani otvoriť oči alebo zodvihnúť hlavu z vankúša, pretože ma trápila morská choroba. Už mi je oveľa lepšie. Ocko sa cíti skvele. Je na rozdiel odo mňa na plavbu po mori zvyknutý. Jeho kabína je na druhej strane našej malej obývačky a je celá zelená. Som šťastná, že som ju nedostala ja. Už aj tak mám pocit, že som sama dosť zelená. Loď je prepychová. Je na nej plavecký bazén a predpokladám, že tu bude i telocvičňa (i keď nemám v úmysle ju využívať!). Majú tu aj knižnicu. Ako vidíš, nemám priestor nudiť sa či byť smutná.

Tak by som si želala, aby si mala takú skvelú zábavu ako ja, lenže ty máš len park v Blackwoode, starkých a slečnu Lovelockovú (má príšerné meno – musím sa ocka opýtať, kde ju našiel). Vela som premýšľala, ako by sme ťa mohli rozptýliť. Pamätaj, máš aj Polly a tá je tou najlepšou spoločníčkou pre každé dobrodružstvo. Nehovorili sme si vždy, že poklad môžeš nájsť na tých najmenej pravdepodobných miestach, keď sa pozorne dívaš?

Park v Blackwoode zrejme vyzerá ako miesto, kde človek ťažko nájde niečo zaujímavé. Drahúšik, viem lepšie než ktokoľvek iný, že je mŕtvy a tichý ako začarovaný hrad z rozprávok a čas tam plynie oveľa pomalšie než kdekoľvek inde. Vo všetkých starých domoch sú ukryté príbehy a Blackwood nie je výnimkou. Možno je tichý a prázdny, ale skrýva mnoho pokladov, ktoré treba nájsť, aj mnoho tajomstiev, čo čakajú, kým ich niekto odhalí...

Moje najdrahšie zlatko, prosím, uveď si, ako veľmi mi chýbaš a ako túžim byť čo najskôr s tebou. Buď odvážne, statočné dievčatko. Vo svete, ktorý je taký malý, že nad nami visí rovnaký mesiac, nemôžeme byť nikdy odlúčené.

Posielam ti všetku svoju lásku a rúžový božtek.

Mamička

xxxx

Rúžový božtek. Na konci stránky našla jasný červený odtlačok mamičkinho rúžu, aký ráno dávala Alici na chrbát ruky pred odchodom do školy alebo večer, keď s ockom odchádzala von. Zodvihla stránku k tvári a vdychovala slabé stopy mamičkinej vône. V tej chvíli si všimla, že na zadnej strane papiera list pokračuje.

Otočila ho.

*Tam, kde dopadnú prvé slnečné líče,
ktoré pozlátia ľalie,
nájdeš v zásuvke vo dverách škatuľku.
Otvor ju,
rozlož papier a zisti,
ak chceš vedieť viac.*

„Tak čo, bol to pekný list?“

Tón Pollinho hlasu bol pokojný a opatrný. Alica sa otočila a podala jej list. Zvedavosť do nej vliala nový život. „Je to básnička alebo hádanka. Netušíš, čo to znamená?“

Polly sklopila oči na papier. Keď jej ho vracala, usmievala sa. „Povedala by som, že je jediný spôsob, ako zistiť odpoveď. Budeš musieť nájsť tú škatuľku, je to tak?“

Alica by nikdy neverila, že sa bude tešiť na svoju popoludňajšiu prechádzku. Keď vyšli, cítila pod pevne zapnutým kabátom niečo veľmi podobné vzrušeniu. Pri obúvaní topánok sa opýtala, či dnes môžu zmeniť trasu a zísť do záhrady za kuchyňou. Slečna Lovelocková chcela vedieť, prečo by, preboha, mali niečo také robiť, a Alica jej úprimne odpovedala, že chce zistiť, čo tam rastie. Slečna Lovelocková sa tvárila prekvapene, ale nakoniec to vzala ako akýsi prejav záujmu o botaniku alebo o záhradu a váhavo súhlasila.

Okolo nich sa na všetky strany rozprestieral pustý park. V tomto ročnom období v ňom určite nijaké ľalie nekvitnú. Vari mamička zabudla, ako vyzerá Anglicko vo februári? Alica si predstavila divočinu za múrmi záhrady a veľkú oranžériu, kde sa na zahmlené sklo ako väzni tlačia prerastené rastliny. Sú uprostred tej džungle aj nejaké ľalie?

Spomenula si, ako tam raz zašla s mamičkou počas jednej dávnej letnej návštevy Blackwoodu. Pamätala sa, že tam bolo teplo, vlhký vzduch a neznámy pach zeme, rastlín a niečoho sladkého a tlejúceho. Napadlo jej, že tie rastliny niekto ukradol v záhrade obra. Týčili sa vysoko nad ňou a ich listy boli veľké ako dáždnyky. Medzi nimi viedla úzka cestička a Alica si spomenula na fontánu vykladanú drobnými, dúhovo sfarbenými štvorčkami, ktoré sa pod padajúcou vodou blýskali ako chvost morskej panny. Povedala to mamičke, lenže tá

ju vôbec nepočúvala. Vyzerala rozrušene a Alica na to musela stále myslieť, pretože také správanie sa mamičke vôbec nepodobalo. Ako-by počúvala niekoho iného, a keď sa na ňu pozrela, Alica mala pocit, že to nie je ona, na koho sa pozerá.

Dnes sa nevydali po ceste pre vozy pod korunami stromov ako zvyčajne, ale odbočili ku klenutému vchodu do koniarní. Mamička Alici rozprávala, že kedysi bývalo v Blackwoode mnoho koní, teraz však boli stajne prázdne. Zostal tam len slabý konský pach a veľa sediel a postrojov s vyšedivenou, popraskanou kožou, ktoré pripomínali, že tam kedysi boli ustajnené kone. Mamička jej tiež s ľútosťou a trpkosťou v hlase hovorila, že väčšinu zhabala na začiatku vojny armáda. Nezostal tu nikto, kto by sa o kone staral, a tak ich predali a stajne zostali prázdne.

Vojna. V Alicinej mysli sa to slovo vždy začínalo veľkým písmenom. Doma sa o nej takmer nehovorilo, a už vôbec nie pred otcom. Lenže Alica cítila, že tu vždy bola. Usídlila sa v ich dome ako neviditeľný a nevítaný hosť. Občas sa s ňou stretla na ulici v podobe mužov s chýbajúcimi končatinami a vyznamenaniami na hrudi, ktorí pred vchodom do metra predávali zápalky. *To je Vojna, zlatko. Chudák. Nepozeraj sa naňho.*

Kuchynská záhrada ležala za stajňami a vchádzalo sa tam vrátami vo vysokej stene z rozpadajúcich sa tehál. Slečna Lovelocková kráčala vpredu vojenským krokom. Síce jej dovolila zmeniť zvyčajnú trasu, ale bolo jasné, že teraz sa rozhodla ujať velenia. Pustila Alicu dnu a zbytočne ju upozornila na veľkú kaluž uprostred cesty. Hovorila hlasno, akoby riadila batalión namiesto jedného malého tichého dievčatka.

Alica zaváhala a rozhliadla sa. V slabom zimnom slnku vyzerali vysoké steny oranžérie ružové. Uzavierali slabé teplo, schovali výhľad na

veľký dom a udržiavali v patričných medziach rozpínajúci sa park. So sklamaním zistila, že všetky záhony sú holé. Pozdĺž steny boli skleníky a za nimi, prilepená do rohu, stála pekná chata. Mala symetrický štvorcový tvar ako obrázok v rozprávkovej knižke. Z komína stúpala prúžok dymu a rozplýval sa na popoludňajšej oblohe.

Keď slečna Lovelocková začala spôsobom „všetko viem, všetko poznám“ vykladať o optimálnych podmienkach na klíčenie semien, vyšla z jedného skleníka zhrbená postava. Na sebe mala obnosené šaty machovozelenej farby, tvár zosušenu ako jesenné lístie a na rukách hlinu. Muž zachytil Alicin pohľad a kývol.

„Dobrý deň.“

Slečna Lovelocková bola taká zaneprázdnená výkladom svojich znalostí zo záhradkárstva, že si ho vôbec nevšimla. Vydesene sa rozhládla, akoby prehovorila jedna z kapustných hláv. Záhradník prišiel bližšie a významne mrkol na Alicu. „Ty musíš byť dcéra pani Seliny. Počul som, že si prišla.“

Slečna Lovelocková si odkašlala. „Alica prejavila záujem o prehliadku záhrad, pán...?“

„Patterson.“

„Správne.“ Slečna Lovelocková hovorila, akoby pred ňou stál vojak nižšej hodnosti. „Hovorila som jej, že v tomto ročnom období tu nebude nič zaujímavé, ale ona na tom trvala.“ Otočila sa k Alici. „Dúfam, že to uspokojilo tvoju zvedavosť, dieťa moje, a môžeme pokračovať v našej prechádzke.“

„To, že v záhrade nič nevidieť, neznamená, že sa tu nič nedeje,“ poznamenal pán Patterson, akoby hovoril sám pre seba. „Podľa mňa to je súčasťou celého čara.“

V Alici to vzbudilo zvedavosť a odhodlala sa opýtať na vec, pre ktorú sem prišla.

„Máte tu nejaké ľalie?“

„Dieťa, ľalie?“ Slečna Lovelocková sa neveriacky zasmiala a prevrátila oči. „Preboha, na toto som ti mohla odpovedať sama a ušetrili by sme si zbytočnú cestu. Vo februári ľalie nekvitnú! V Anglicku určite nie.“

„Teda, to nie je tak úplne pravda...“ Starý záhradník si pokojne prehrabával vrecká bundy a vydoloval vrecúško so semienkami, špagát a nakoniec i fajku. „Teraz tu nijaké ľalie nie sú, ale to neznamená, že som ich tu nikdy v zime nepestoval. Nechajte ma premýšľať...“ Zamyslene sa pozrel na fajku a pokúsil sa z nej potiahnuť. „Ak sa nemýlim, bolo to asi pred jedenástimi rokmi. Tvoja mamička sa vydávala vo februári a ja som ich vypestoval na jej svadbu. Nebolo to ľahké. Musel som v skleníku kúriť vo dne i v noci, ale stálo to za to. Voňali tak, že sa človeku zatočila hlava. A tvoja mamička bola nádherná nevesta.“

Slečna Lovelocková si netrpezlivo odfrkla. „No, nebudeme vás zdržiavať. Určite máte mnoho práce.“

„Si tu vždy vítaná,“ povedal starý záhradník a pozrel sa na Alicu. „Je mi ľúto, že ti teraz nemôžem ukázať nijaké ľalie.“

Keď Alica nasledovala slečnu Lovelockovú po ceste vysypanej štrkom, pozrela sa cez železnú bránu do druhej časti záhrady. Zahliadla tam hustý živý plot a cestičku, ktorá sa medzi ním krútila do neznáma. Túžila tu ešte chvíľku zostať alebo otvoriť bránu a po cestičke sa vydať do opusteného kráľovstva, lenže slečna Lovelocková jej zmizla z dohľadu. Potom za stenou začula jej hlas.

„Poponáhľaj sa, Alica!“

Alica sa obzrela. Pán Patterson stál medzi dverami do skleníka, zdvihol ruku a zasalutoval. Nesmelo mu zamávala. Neschádzalo jej z mysle to, čo povedal.

Vedela, že mamička mala svadobnú kyticu z ľalií. Doma v hale visela fotografia v striebornom ráme. Mamička mala biele saténové šaty a na jednej paži jej ležal dlhý zväzok svetlých kvetov. Druhá paža bola zavesená do otca, ktorý sa ako vždy tváril prísne a odmerane, akoby sa chystal na schôdzku v banke, nie na vlastnú svadbu. Alica sa rada dívala na fotografiu, ktorá zobrazovala časy, keď ona ešte nebola na svete. Milovala mamičkine žiarivé oči, ktoré hľadeli priamo na ňu, akoby chceli povedať: „Už *onedlho*...“ Pri pomyslení, že tie kvety vyrástli tu a že starý záhradník v tom tajuplnom čase mamičku poznal, jej naskakovala husia koža. Starkí mali takú istú fotografiu na klavíri v hale. Stála vedľa väčšej svadobnej fotky tety Mirandy a strýka Lionela, pod portrétom strýka Howarda vo vojenskej uniforme. Jeho svadobná fotografia však chýbala.

Alici sa divoko rozbúšilo srdce. Tie ľalie na fotografii – sú to vari tie isté, na ktoré upozorňuje kľúč k záhade? Mozog jej pracoval na plné obrátky. V duchu znovu prechádzala riadky z listu a snažila sa spomenúť si, kde sa ich môže dotýkať ranné slnko a či tam nájde dvere, zásuvku a škatuľku. Uvedomila si, aké ťažké bude ísť tam a všetko skontrolovať. Jej vzrušenie opadlo. Impozantné izby na prízemí Blackwoodu nepatrili na územie, kam smela vkročiť, a okrem nedelí si vôbec netrúfala navštíviť ich. Vždy na ne dozerali prísne oči starých rodičov, ktorí jej nedovolili ničoho sa dotýkať. Vari mamička zabudla, ako to tu chodí?

Kráčala v stopách slečny Lovelockovej a počúvala hlasný krik havranov na holých vetvách nad svojou hlavou. Cítila dom za svojím chrbtom a mala pocit, že rady okien ju pozorujú ako nejaké zvedavé oči. Otočila sa, aby sa stretla s ich pohľadom.

Detská časť bola v zadnej časti domu, takže odtiaľto nemohla vidieť okno svojej izby. Všetky okná v pravej časti horného poschodia

mali zavreté okenice. Kedysi tu bývali izby pre hostí, ale tie teraz boli prázdne a nepoužívané chodby boli zavreté. Vľavo boli izby pre rodinu. Alicia by rada vedela, kde je mamičkina stará izba. Snažila sa spomenúť si, či je v prednej časti. Raz, keď bola úplne malá, v nej s mamičkou spala...

Kdesi hlboko v mysli sa jej z tmy začali vynárať staré spomienky a dostávali tvar i farbu. V Blackwoode vtedy bola aj teta Miranda so strýkom Lionelom a bratrancom Archiem, ešte malinkým dojčatom. Alicia si spomínala na atmosféru plnú napätia. Vedela, že to trochu bola aj jej chyba. (Svojím kašľom zobudila bratranca Archieho a ten sa rozplakal. Nikto nechápal, ako mohla niečo také urobiť...) Mamička v noci prišla do detskej izby a vzala ju do svojej postele.

Skutočný dôvod jej možno unikol, ale živo si spomínala na nádherné voňavé teplo, ktoré nahradilo tvrdú železnú postieľku v detskej izbe, a na pocit šťastia z vedomia, že má mamičku len pre seba. Nasledujúci deň sa prebudila skoro ráno a zostala nehybne ležať, kým cez závesy prenikalo dnu svetlo. Želala si, aby sa mamička ešte neprebudila a nezačal sa obyčajný deň.

V dlhom pomalom prúde vypustila z pľúc vzduch a ten utvoril okolo jej hlavy bledý veniec.

Jasně.

Mamičkina izba mala svetlozelené steny a vzorované závesy zdobili ľalie vo farbe slonovej kosti. Ráno na ne v plnej sile dopadali zlaté lúče slnka, ktoré vychádzalo nad jazerom. Alicia cítila, ako jej na pažiach naskočila husia koža. Nespôsobil ju chlad februárového poobedia, ale skvelý pocit, že sa jej podarilo dosadiť časť skladačky na svoje miesto.

Vtom začula, ako slečna Lovelocková rozčúlene volá jej meno. Alica sa k veľkému údivu guvernanky okamžite otočila a poháňaná náhlym návalom energie sa rozbehla.

Dobre vedela, že sa môže zveriť Polly, ale niečo ju zdržalo. Zrejme to bol nenásytný impulz nechať si tajomstvo pre seba. Poobede rýchlo vypila mlieko, po špičkách prešla okolo dvier slečny Lovelockovej a po schodoch pre služobníctvo zišla k spálňam o poschodie nižšie.

Okamžite si uvedomila, že tam je oveľa teplejšie. Hrubý koberec úplne stlmil jej kroky, ale mala pocit, že srdce jej bije hlasnejšie. Neko- nečne dlhú chvíľu si nemohla vybaviť, kde je mamičkina izba. Potom uvidela modrobiely džbánik postavený na leštenom stolíku. Hned vedela, že dvere oproti sú tie správne.

Aspoň si to myslela. Zaváhala. Jej prsty stlačili kľučku, odvaha ju však opustila, keď si predstavila, ako na ňu za dverami čaká babička so zlovestným výrazom. Len pomyslenie na mamičku, ktorá sa ničoho nebála a odmietala rešpektovať pravidlá, jej zabránilo v úteku do spartánskeho bezpečia detskej izby.

Otočila kľučkou.

Čakala, že vnútri bude tma, ale mýlila sa. Okenice boli otvorené, závesy s ľaliami rozťahnuté a do miestnosti prenikalo slabé svetlo zimného poobedia, melancholická žiara naplnená matkinou neprítomnosťou. Smútok, ktorý po mamičkinom liste ustúpil, znovu zovrel pevnými prstami krk dievčaťa. Pokúsila sa ho zahnať a sústredila sa na novú stopu.

Škatuľka v zásuvke vo dverách.

Ide o dvere do spálne? Neisto sa otáčala, kým nezachytila vlastný prízračný odraz v zrkadle na skrini. Ďalší kúsok skladačky zapadol

na svoje miesto. Na vešiakoch v skrini stále viseli šaty, ktorých farby vo svetle zhasínajúceho dňa vyzerali vyblednuto. Alicia po nich prešla rukou a zrazu jej vyhrkli slzy. Od chvíle, čo prišla do tohto rozľahlého, pochmúrneho a tichého sídla, po prvý raz cítila blízke spojenie s mamičkou. Našla dôkazy, že tu kedysi žila. Hladkala zamatový rukáv večerného saka a premýšľala, či to bol mamičkin úmysel. Vedela, ako veľmi jej bude chýbať, a tak ju vedome doviedla do svojej izby, aby medzi jej vecami našla útechu? Presne toto sa mamičke podobá.

Chcela nájsť, čo potrebuje, a čo najrýchlejšie odísť, ale teraz, keď bola tu, obklopená vecami, ktoré stále niesli stopy mamičkinho parfumu, uvedomila si, že sa nechce vrátiť hore do studenej a neútulnej detskej izby. Nosila mamička tieto šaty na večierky a plesy? Tancovala krásna Selina Lennoxová s Rupertom Carewom v týchto brokátových črievičkách a vedela, že si toho muža raz vezme? Milovala ho?

Zrazu sa dvere do spálne otvorili a dnu preniklo svetlo z elektrickej žiarovky na chodbe. Alicu to vytrhlo z túžobných predstáv a zaliarla ju nepredstaviteľná hrôza. Bola schovaná za otvorenými dverami skrine, a tak nevidela, kto prišiel, ani čo robí. V panike sa prikrčila medzi záhybmi z hodvábu a tvídu, omotala si ich okolo seba a dúfala, že zabráni svojmu odhaleniu napriek tomu, že vedela, že je to márne. V nasledujúcej sekunde sa pred ňou objavila nejaká postava a Alicia si s úľavou vydýchla, keď spoznala Polly.

„Asi sa nemusím pýtať, čo tu robíš...“ Ruky mala založené na prsiach, nevyzerala však nahnevane.

„Na závesoch sú ľalie.“ Alicin hlas sa zmenil na bezduchý škrekot. „Raz som tu spala s mamičkou a svietilo cez ne slnko... a pozri – zásuvky.“ Pod poličkami, na ktorých boli topánky. „V jednej musí byť tá škatuľka.“

Polly sa usmiala. „No tak by si to mala rýchlo skontrolovať, než niekto zistí, že ani jedna z nás nie je tam, kde by mala byť.“

Alica začala hore a rýchlo vyťahovala jednu zásuvku za druhou. Vreckovky, pančuchy, kôpka úhľadne zložených bielych košielok s okrúhlym golierom, naškrobené bavlnené nočné košeľe s čípkou okolo krku... A potom, úplne dole, škatuľka.

Polly sledovala, ako Alica vzala škatuľku a odniesla ju na posteľ. Bola z kartónu a nebola ťažká. Keď ju položila na fialovú vyšívanú prikrývku, uvidela na veke ozdobný nápis.

„Maison D'Or,“ ticho povedala Polly a prešla prstom po písmenách. „To bol krajčírsky salón v Londýne, kde si tvoja mamička a Miranda dávali šiť šaty. Celý salón bol vyzdobený slonovinovobiellou a zlatou farbou. Párkrát som tam bola vyzdvihnúť zákazku, ale vždy som bola nervózna, aby som tam nezaniesla špinu z ulice alebo niečo nevyviedla. Zaujímalo by ma, či tam ešte je?“

„Neviedla som, že si bývala v Londýne.“ Polly so svojím západným prízvukom a slamovými vlasmi bola podľa Alice súčasťou Blackwoodu. Nedokázala si ju predstaviť na špinavých uliciach medzi autami a električkami.

„Nie tak úplne. Sir Robert a lady Lennoxová tam vtedy mali dom, bolo to na Chester Square, a ja som tam s nimi chodila. Mali v dome vlastné služobníctvo na údržbu domu, ale osobných sluhov si brala rodina so sebou. Chodievala som tam niekoľko rokov od chvíle, čo bola tvoja mamička uvedená do spoločnosti. Až do jej svadby...“ Polly znovu nasadila energický tón. „No tak, pozrieš sa do tej škatule, alebo nie?“

Alica nadvihla veko a odložila ho nabok. Prvá vec, ktorú uvidela, bol list papiera zložený napol. Rozložila ho a naklonila, aby v slabom svetle prečítala text.

Iona Greyová

21. MÁJA 1925

HLUČNÁ ZÁBAVA TAKMER LETNEJ NOCI,
NA KTORÚ SÚ POZVANÉ
VŠETKY **ROZPRÁVKOVÉ KRÁLOVNÉ, DIEVČINY**
AJ MLADÍ MILENCI,
ABY PREŽILI
V ULICIACH LONDÝNA
NOC PLNÚ **NESPÚTANEJ ZÁBAVY**
PRI NEKONEČNEJ HONBE ZA **POKLADOM,**
POČAS KTOREJ MÔŽU PRÍSŤ O NEVINNOSŤ,
ALE TIEŽ NÁJSŤ ODMENU.
O POLNOCI SA STRETNEME
PRED BUDOVOU MINISTERSTVA NÁMORNÍCTVA
NA POHÁRIK VÍNA,
SKÔR NEŽ SA ROZPRÁCHNEME.

Alica si dvakrát prečítala text. Našla tam neznáme slová, ale správa bola jasná. A vzrušujúca. Zodvihla hlavu a pozrela sa na Polly.

„Honba za pokladom? Normálne hľadanie pokladu pre dospelých?“

Polly sa zasmiala. Jej svetlé vlasy v prítmí žiarili, ale tvár mala v tieni, takže Alica nevidela jej výraz. „Síce boli dospelí, ale väčšinou sa tak nesprávali. Keby boli chlapci o pár rokov starší, poslali by ich na vojnu vo Francúzsku, títo tomu však unikli.“

„Ocko bol na vojne.“

„Viem, dievčatko.“

„Mamička hovorila, že práve preto je taký, aký je.“ Zavinila to vojna, nie Alica. Alica nie.

Polly si vzdychla. „Myslím, že má pravdu. Vojna zanechala stopy na všetkých, čo ňou prešli, ale podpísala sa i na ostatných.“ Uhla-